

РЕШЕНИЕ

№ 3238

гр. София, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 14.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10892** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл.167, ал.2, т.2 от Закона за движение по пътищата.
Образувано е по жалба на Д. С. С. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез адв. К. Г., срещу принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП - задържане на автомобила на жалбоподателя чрез използване на техническо средство за принудително задържане на пътно превозно средство /скоба/, за което не е заплатена дължима цена за паркиране по чл.99, ал.3 от ЗДвП, реализирана на 09.11.2022 г.

Твърди се в жалбата, че ПАМ е незаконосъобразна, тъй като са нарушени материалните и процесуалните правила, а посоченото нарушение не е извършено. Жалбоподателят твърди, че притежава карта за паркиране за хора с трайни увреждания със сериен № 85130, Серия А-2022, валидна до 01.07.2023 г. и даваща право на собственика ѝ да използва място за преференциално паркиране на пътни превозни средства, превозващи хора с трайни увреждания на обозначените за това места. Посочва, че е търсил обособено място за паркиране на лица с увреждания, но обособените за това паркоместа (общо пет на брой) са били заети, което го принудило да заеме друго свободно място, обозначено за паркиране като „Синя зона“, като поставил на видно място на предната част на превозното средство гореописаната карта. Посочва, че местата за паркиране на инвалиди били недостатъчни. Твърди, че действията на служителите не са в синхрон със закона.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа

жалбата по наведените в нея основания и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – А. К. Ц. - служител на „Центъра за градска мобилност“ ЕАД се представлява от адв. Г., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира направените разноски по списък.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, III отделение, 57-ми състав след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.11.2022 г. около 12:00 часа в [населено място], автомобилът на жалбоподателя марка „Хюндай“, с рег. [рег.номер на МПС] , е бил паркиран на ул.В., между [улица]и [улица], до [улица], в рамките на „Синя зона“. При направена проверка от служителите на „Център за градска мобилност“(ЦГМ) ЕАД Б. А. Б. и А. К. Ц., резултатът бил „Неплатил“ за синя зона. Автомобилът имал поставена карта за преференциално паркиране. Автомобилът не е бил паркиран на специално обозначено място за паркиране на лица с увреждания, поради което служителите на „ЦГМ“ ЕАД му поставили техническо средство „скоба“, което е отразено под № 10 в Протокол на екипа „скоби“ за блокирани автомобили от 09.11.2022 г. /л.45 от делото/. Оформено е и съобщение № В 2329091, поставено на автомобила. При установяване на нарушението и поставянето на скобата са били изготвени цветни снимки, приложени по делото. На същата дата – 09.11.2022 г., след заплащане на „глоба“ в размер на 30 лв. от жалбоподателя, екип на „ЦГМ“ ЕАД е свалил „скобата“ от автомобила.

По делото е приета административната преписка в която са приложени Заповед № СОА21-РД95-578/26.11.2021 г. с Приложение 1 към нея /л.29-36 от делото/ на кмета на Столична община за въвеждане на територията на СО режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ и „Зелена зона“, Заповед № СО18РД- 95-454/03.08.2018 г. /л.38-41 от делото/ на кмета на СО, с която е одобрен реда и условията за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране, при използване на техническо средство тип „скоба“. Приложено е Решение № 73 от 17.12.2015 г. на Столичния общински съвет за определяне на цените, във връзка с Наредба за организация на движението на територията на Столична община. Приложена е Инструкция за работа на служителите на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“, утвърдена от изпълнителния директор на ЦГМ /л.51-62 от делото/. Представени са снимка на знаковото стопанство на входа на зоната и схема за организация на движението и паркирането в синя зона за платено паркиране на [улица]в [населено място] (лист 72-81 от делото).

С горепосочената заповед № СОА-18-РД95-454 от 03.08.2018 г. /л.38/ Кмета на Столична Община е определил служителите в дружество „Център за градска мобилност“ ЕАД, които имат качеството на длъжностни лица, които да използват техническо средство „скоба“ за принудително задържане на ППС, за които не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал.3 от ЗДвП. Сред тези лица попада и ответникът А. К. Ц.. Приложени са и трудов договор, длъжностна характеристика на същия, както и допълнително споразумение на служителя Б. А. Б..

От страна на жалбоподателя са представени: копие от фискален бон, копие от карта за паркиране за хора с увреждания, копие от ЕР на ТЕЛК № 1742 от 06.07.2022 г. От съдържанието на последния документ се установява, че жалбоподателят е с 50%

намалена работоспособност поради коронарна болест, следствие на която има имплантиран стент.

В съдебното заседание в качеството на свидетел /очевидец/ е разпитан Г. Х. Х.. Същият пресъздава констатирано, а именно че на 09.11.2022 г. бил заедно с жалбоподателя в неговата кола, като търсили място за паркиране, предназначено за инвалиди по бул. „А. Д., след което завили по улиците „Бачо К.“ и „В.“, но и там местата били заети, поради което С. оставил колата на място със „синя зона“ с поставен стикер за инвалиди на таблото.

Въз основа на така установените факти настоящият състав на съда формира следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена от надлежната страна в законоустановения 14-дневен срок при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съгласно чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП, служби за контрол определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 от с.з. до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Според чл. 124 от НОДТСО, оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип "скоба", таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните ППС, се организира и осъществява от общинското дружество "Център за градска мобилност" ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и сл. от ЗДвП. Съгласно Заповед № СО18РД- 95-454/03.08.2018 г., кметът на СО е одобрил „Ред и условия за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство, тип „скоба“. С посочения акт, кметът на СО е определил юридическото лице „ЦГМ“ ЕАД, като орган по смисъла на §1, т.1 от АПК, на когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка, като е оправомощил служители на „ЦГМ“ ЕАД с властническите правомощия по чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП. Именно поради оправомощаване на служители на общинското предприятие, а не на цялото предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инструкция за работата на служителите на длъжност "Контрольор автомобилен транспорт , той и шофьор " в сектор "Принудително задържане" от отдел "Паркиране" на дирекция "Паркиране и мобилност" по участъците от зоните с режим на почасово платено паркиране - "синя зона" и "зелена зона", в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да налагат принудителната административна мярка. С оглед на изложеното, носител на властническото правомощие да наложи принудителните административни мерки са лицата – служители на „Център за градска мобилност“ ЕАД, които въз основа на валидно правоотношение заемат длъжността „контрольор автомобилен транспорт“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорвания акт – ПАМ е наложен от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и при спазване на процедурните правила, с оглед на представените по делото трудови договори,

допълнителни споразумения, както и длъжностни характеристики, поради което не страда от пороци водещи до нейната нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Въвеждането на платено паркиране в населените места е нормативно уредено в чл. 99, ал.1 от ЗДвП - в населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя, може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието. Съгласно ал.3, таксата за паркиране се определя от общинския съвет. В чл.167, ал.2, т.1 и т.2 ЗДвП е предвидено, че службите за контрол, определени от кметовете на общините контролират в населените места спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства и използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплащана дължимата такса за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на таксата и на разходите по прилагане на техническото средство.

Със Заповед № СОА21-РД95-578/26.11.2021 г. на кмета на Столична община се въвежда режим на почасово платено паркиране на улици, булеварди и площади – общинска собственост „Синя зона” и „Зелена зона”. Със Заповед № СО18РД-95-454/03.08.2018 г. кметът на Столична община одобрява „Ред и условия за принудително задържане на колелото на неправилно паркирано ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба”. В т.2 от приетите „Ред и условия“ е предвидено, че след констатиране на престой на ППС, без заплащане в зоните за почасово платено паркиране от служителите на общинското дружество „Център за градска мобилност” ЕАД, се извършва задържане на ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба”.

В ЗДвП не е предвидено съставяне на нарочен акт в писмена форма за налагане на конкретната мярка. Аргумент в тази насока се извлича при тълкуване на разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според която изброените в чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По аргумент на противното за мярката по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП не се изисква писмена форма. Същата се налага чрез фактически действия – използване на техническо средство за принудително задържане. Издаването на ИАА чрез конклюдентни действия е предвидено в ЗДвП, съгласно чл.59, ал.3 от АПК. Поради това липсата на писмена форма не лишава акта от неговата валидност.

По правното си естество извършеното принудително блокиране на превозното средство е принудителна административна мярка, чийто фактическият състав, съгласно чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, изисква да е налице паркиране на моторно превозно средство в зона, определена за платено паркиране, във време, за което е дължимо заплащане и това плащане да не е извършено към съответния времеви период. За установяване законосъобразността на мярката, съдът приема, че това е била синя зона, определена за платено паркиране.

В ЗДвП като и в Наредбата не са разписани нарочни процедурни правила за осъществяването на ПАМ, но логично произтичащите такива, за уведомяване на водача за поставената скоба и причините за това, както и разясняване на условията за освобождаване на автомобила са били доведени до знанието на жалбоподателя чрез съставените съобщения за целта. Поради това съдът приема, че съществени

нарушения на процедурата по прилагане на ПАМ не са осъществени.

Според чл. 86 от Наредбата (НОДТСО), в зоните за почасово платено паркиране се осигуряват определен брой фиксирани и обозначени места за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с трайни увреждания.

Страните не спорят по въпроса, че жалбоподателят е паркирал в рамките на „синя зона“ за платено паркиране, на място, което не е обозначено със знак Д 21- инвалид и пътна маркировка като такова за паркиране на хора с трайни увреждания. При това карта за паркиране на хора с трайни увреждания по образец е била поставена в автомобила и е била в срок на валидност. Общозвестно е, че тази част от зоната е разположена в централната градска част. От приетите по делото писмени доказателства, а именно схема за организация на движение и паркиране, безспорно се установява, че в началото на [улица]е поставен знак „Синя зона“, който важи за цялата улица, вкл. и мястото на което е бил паркиран процесния автомобил. Видно от същата схема местата, обозначени със знак Д 21 са общо 4 . Поради това съдът приема, че възможността за паркиране на така обозначено място е сведена до минимум, тъй като нуждата от паркоместа изобщо, не само за инвалиди, е по – голяма от възможността на градоустройството.

Жалбоподателят не оспорва, че не е паркирал на паркомясто, обозначено със знак Д21-Инвалид, а е спрял на друго място, в синя зона за платено паркиране. Не е заплатил дължимата такса с талон, SMS или др. начин, защото е разчитал, че картата му на инвалид го освобождава от това задължение, т.е. ползва привилегия.

Картата задължително съдържа международния знак "Инвалид" и трябва да бъде поставена от вътрешната страна на предното стъкло, по начин, осигуряващ видимостта на изображението отвън. Според чл. 99а от ЗДВП карта за паркиране на местата, определени за превозните средства, обслужващи хора с трайни увреждания и използване на улеснения при паркиране, се издава от кмета на съответната община или оправомощено от него длъжностно лице по образец съгласно приложението. Картата е валидна на територията на цялата страна и трябва да отговаря на изискванията на стандартизиран модел на Общността от Приложението към Препоръка 98/376/ЕО на Съвета от 4 юни 1998 г. относно картата за паркиране на хора с трайни увреждания.

В случая, видно и от приложения по преписката снимков материал на предното стъкло на процесния блокиран автомобил, е била поставена именно такава карта, чиято валидност не е оспорена от ответника и като официален документ същата има обвързваща съда материална доказателствена сила. Няма съмнение, а и съдът е запознат с практиката на касационната инстанция, че правото на безплатно паркиране в синя зона се свързва с паркиране именно на означено за целта място за инвалид, при наличие на валидна карта за това в автомобила и е ограничено със срок от 3 часа.

Действително жалбоподателят не е заплатил дължимата цена за паркиране и не е паркирал на място, което го освобождава от това задължение, но в конкретния случай съдът счита, че при осъществяване на принудителното задържане на автомобила на жалбоподателя, ответникът е действал в противоречие на целта на закона, а именно:

В чл. 124 от НОДТОСО от цитираната заповед на кмета на СО са уредени правомощията на общинското дружество „Център за градска мобилност" ЕАД по използване и прилагане на техническо средство „скоба", таксуването на собствениците и освобождаването на блокираните ППС на територията на СО. Действията на служителите на „ЦГМ"ЕАД в конкретния случай са следвали

процедурата, описана в т.2 от Заповед № СО18РД- 95-454/03.08.2018г. на кметът на Столична [община] гласи, че след констатиране на престой на ППС, без заплащане в зоните за почасово платено паркиране от служителите на общинското дружество „Център за градска мобилност” ЕАД, се извършва задържане на ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба”.

Съдът намира, че тази разпоредба от местната Заповед противоречи на нормативен акт от по-висока степен и на основание чл.15, ал.3 от ЗНА, съдът следва да приложи по-високия по степен акт, а именно Закона за хората с увреждания. Разписаното в посочения текст от Наредбата влиза в противоречие с основен принцип на ЗХУ – да бъде предоставена подкрепа на хората с увреждания /чл.2, т.2 ЗХУ/. Съгласно чл.5, т.5 и т.6 от с.з. достъпната среда в урбанизираните територии и транспортът са области, в които хората с уврежданията се нуждаят от подкрепа категорично. В тази връзка в чл.53, ал.1 от ЗХУ е закрепено, че хората с увреждания трябва да имат равен достъп до транспорт и всички други удобства в урбанизираните територии. В ал.2 на разпоредбата на чл.53 от ЗХУ е посочено изрично, че достъпната среда предполага именно достъпни места за паркиране за хората с увреждания.

В случая от фактическа страна да бъде принуден инвалид, който е с трайно намалена работоспособност поради установена триклонова коронарна болест с болки в долните крайници, да обикаля дълго време и да паркира на отстояние от дестинацията си, е равносилно на лишаването му от достъпно място за паркиране. Това за него създава сериозни затруднения и неудобства, които на практика го лишават от привилегиите му. Затруднения, които са несъизмерими с цената от 30 лв. за час за паркомясто, пропуснатата полза от Общината. Освен неудобства емоционални и физически, инвалидът е пострадал и финансово, т.к. е заплатил 30 лв. за освобождаване на автомобила си. В тази връзка съдът намира, че подходът на Столична община, приложен от служители на ЦГМ С. в случая се явява и непропорционален.

Съгласно преамбюла и посочените в чл.3 принципи, Конвенцията за правата на хората с увреждания /Ратифицирана със закон, приет от НС на 26.01.2012 г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г., в сила от 21.04.2012г. / също провежда принципите на достъпна среда и пълноценно включване в обществото. В тази връзка дефинира в чл.2 и понятието „разумни улеснения” за целите на Конвенцията. От друга страна, съгласно чл.4, §1, б.а от КПХУ, държавите - страни по конвенцията, следва да предприемат необходимите стъпки с оглед гарантиране и признаване на пълноценното упражняване на всички права и основни свободи за хората с увреждания, без каквато и да било дискриминация по признак на увреждане. За целта, държавите - страни по конвенцията следва да приемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за прилагането на правата, признати по настоящата конвенция. Изпълнението на държавната политика за интеграция за хората с увреждания има за цел създаване на условия и гаранции за равнопоставеност на хората с увреждания, социална интеграция на хората с увреждания и упражняване на правата им, подкрепа на хората с увреждания и техните семейства.

В подкрепа на тези споделени ценности на договарящите страни и в изпълнение на тези задължения по Конвенцията, Република България

закрепя в чл. 53, ал. 1 от ЗХУ правото на хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдих, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии. Според ал. 2, т. 1 на цитираната разпоредба, достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, които се отнасят към елементите на достъпната среда в урбанизираната територия, сред които и достъпни места за паркиране. В случая ответникът е представил информация колко са местата за паркиране в "синя зона" обозначение със знак Д21 "Инвалид" - 4 места, но е общоизвестно, че в централната градска част на С. те са недостатъчни. Поради това съдът приема, че не са изпълнени условията за равнопоставеност на хората с увреждания по отношение на местата за паркиране. Отделно от това, съдът като се запозна с ЕР на ТЕЛК и посочените там диагнози, намира, че заболяванията му рефлектират върху способността му за придвижване.

Поради това настоящия състав намира, че целта на българското законодателство в духа на Конвенцията за правата на хората с увреждания, не е да създава пречки и затруднения на хората с увреждания, а напротив да гарантира равнопоставеност на хората с увреждания, социалната им интеграция и упражняване на правата им, включително и чрез достъпни места за паркиране. В случая приложението на чл. 86 от Наредбата не съответства на тези цели и на основание чл.15, ал.3 от ЗНА, съдът прилага чл.53 от ЗХУ и КПХУ като международен договор, съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията на България.

Настоящия съдебен състав счита, че приложената мярка по отношение на автомобил, за който не се твърди да е препятствал по някакъв начин движението с начина, по който е бил паркиран, само защото не е заплатена определената такса за паркиране, се явява непропорционална и засяга в много по-голяма степен жалбоподателя като водач на МПС, превозващо инвалид, спрямо засегнатия защитен от закона обществен интерес. В този ред на мисли съдът намира, че като непропорционална намеса в личната му сфера, процесната ПАМ лишава инвалида от разумно улеснение, дължимо съгласно посочения ЗХУ и международния договор-КПХУ.

По изложените мотиви съдът намира, че наложената принудителна мярка е незаконосъобразна и следва да се отмени.

При този изход на спора, ответникът следва да понесе направените и претендирани от насрещната страна разноски в размер на 600 лв. с вкл. ДДС, съгласно представения списък по чл.80 ГПК и доказателства за плащане.

На основание изложеното и чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III отделение, 57- ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. С. С. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], наложената му принудителна административна мярка от служители на „Центъра за градска мобилност“ ЕАД-гр.С., изразяваща се в задържане на 09.11.2022 г. на

автомобила на жалбоподателя, чрез използване на техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство /скоба/, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Център за градска мобилност ЕАД-гр.С., ЕИК[ЕИК] да заплати на Д. С. С. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], сумата от 600 /шестстотин / лева, представляващи разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: